

PLAN Y

Acabem de passar les festes d'Agost: La Mare de Déu, Sant Quim, el meu sant, el de la meva germana, el sant de l'oncle, el de la tia i tinc encara a la boca un regust de pollastre i d'oca, i el deix i l'escalforeta de bons vins i a les orelles un ressó de Jazz-band, de balls de festa major i la joia d'haver passat uns bons dies i unes bones festes.

Oh, les festes! Quin mal acudint varen tenir al fer el calendari de posar-ne només una cada setmana, tan bé que ens acostuariem a fer-ne cada dia per altre, o l'endemà de cada dia, però la nostra vida, aquesta cosa llefiscosa i bruta que en diuen vida, ens posa la mel a la boca i quan estem ja mig acostumats a fer festa i a passar-nos-la mitjanament bé, ens torna a recordar allò de: *ganaràs el pan con el sudor de tu frente* i ens fa novament ofrena d'hores amargues, de treball, si se'n pot dir treballar del que fem, i ens manté constantment anaigats.

Si al menys haguèssim nascut rics, però tenim la desgràcia d'ésser pobres i rucs, amb una petita poma per apagar la set, però amb tanta set, que per apagar-la no n'hi ha per res ni amb una poma ni amb una pera. Tant que en sabríem d'ésser rics, ni fets per encàrrec; tenir auto, sis o set criades o... vuit o deu, no vindria d'una dotzena, ben joves i guapes, forces criats, majordom, una pianola, la radio, uns pantalons blancs, uns de grocs, uns de vermells, levita, barret fort i fluix i tou i de palla, tot una casa de barrets, una dotzena de cases de pagés, masovers, cabres, polls, cunills, porcs... Ai, Déu meu, Déu meu! només de pensar-hi la pell se'm posa de gallina i he quedat amarat de suor; fumo un cigarro de pecatilla de ral i ja l'agafava només amb dos dits, creient-me que era un egipsi.

Sort, sort de la sort, que sabem consolar-nos i que si no tenim cabassats de pessetes, en tenim de bon humor i de salut, que ja és molt, gairebé és tot, tot el que pot haver de menester un home per a viure tranquil, amb això i deu cèntims, compres un paquet de cacauets i pots passejar-te amunt i avall com en Bernat Xinxola, esperant que et caigui la Grossa de Nadal i si cau, si cau... si cau i *no es fa mal*, ja pot dir, sort de la sort, que sóc un home de sort i ben satisfet, badant un pam de boca i girant els ulls en blanc, exclafir unes quantes RIALLES, fresques i saludables.

Filosofies d'un ignorant

Consultes gratis de 2 a 4 de la matinada

La Lliga de la Modèstia

I veus-aquí que avui dia... tants de... quants, em sento tot un moralista fins a l'extrem de trobar-me desonest anant amb mànegues de camisa i tenint com a únic consol el cobrir-me amb americana i sobretodo, per escriure aquestes quatre ratlles, tapant així el meu jo pecador, i mig ofegant-me de calor, per l'elevat de la temperatura.

Que em perdonin els setmanaris locals si el meu comentari d'avui no els plau, perdó, perquè si no em perdonen sóc capaç de... quedar-me tan fresc.

Sé sobradament que les meves reflexions no tenen, de bon troç, la moral predicada per aquells senyors moralistes que fins la *gota boja*

els hi surt d'aigua benelita; jo, pobret de mí, sóc tan..... *benelit*.

He encapçalat el meu escrit amb el nom de una nova lliga nascuda de fresc a Olot, «La Lliga de la Modèstia» que segons ens assabenta «El Deber» està constituïda per senyores i senyoretes amigues del vestir decent i ens diu que ja són més *de cent*.

Curull d'esperit profètic, afegeix el bon setmanari, *que consta que la Lliga s'aixamplará*; ja anirem bé, si la lliga se'ls hi aixampla en quedaran totes amb la mitja al garró i no ens podrem tenir el riure, l'espectacle serà bo i barato.

Aquesta nova Lliga m'ha interessat tant, que em doldria no parlar-ne.

Jo havia estat sempre partidari del vestir de nostres primers pares Adam i Eva, aquell parell